

Tijd is een ongrijpbaar element in onze wereld. Direct waarneembaar is hij niet, slechts met behulp van zonnewijzers en daarvan afgeleide uurwerken kunnen we de tijd waarnemen. Toch is de tijd voor ons mensen en het meten daarvan een onontbeerlijk iets. Het bewustzijn van de tijd wordt voor het mensdom steeds belangrijker naarmate zijn ontwikkeling voortschrijdt. De jager van het oerwoud, zoals wij die nog kennen uit de "ongerepte" tropische regenwouden, kan u geen jaartal noemen van zijn geboorte of die van zijn kinderen maar de moderne stedeling kan niet zonder zijn horloge leven. Zijn zakkalender is vaak al een jaar vooruit door afspraken versierd, waarbij het noodlot en zelfs magere Hein vrolijk worden genegeerd. Wij meten de tijd in onwezenlijke onderdelen voor het vastleggen van sportprestaties en voor het sturen van ruimteschepen.

Wij sturen en meten met de tijd, anders kunnen wij onze gecompliceerde wereld niet meer regelen en wordt deze voor ons voortbestaan ongeschikt.

Zo maken wij plannen voor de toekomst om bruggen, wegen, fabrieken en bossen aan te leggen. En als die dan klaar zijn zodat we er gebruik van kunnen maken, dan is de geschiedenis van de aanleg, gerekend vanaf het eerste plan tot aan de opening bij de ingebruikneming, vaak al vergeten.

Wij, bos- en landschapsbouwers, zijn daarin wat meer gewetensvol, wij hebben tenminste onze inrichtingsplannen en tijdens de uitvoering die over tientallen jaren heen grijpt, maken wij tussentijdse revisies. Daar wordt een brok geschiedenis in vastgelegd. Uit de geschiedenis kunnen we weer de resultaten aflezen

van bepaalde maatregelen die in het verleden genomen werden. Zo kunnen we dus fouten vermijden.

Toen het plan voor onderzoek van de natuurwaarde van de Veluwe werd ontwikkeld, kwamen de vragen van: "Hoe is dit nu zo geworden?" geregeld aan de orde. Bij het onderzoek blijkt nu hoe fragmentarisch ook wij, ondanks deze inrichting en bedrijfsregeling zijn ingelicht.

Reeds lang onderkende de redactie van ons tijdschrift de waarde van de bosgeschiedenis. En als men de oude jaargangen van onze bosbouwperiodieken naleest, vindt men daar een groot deel van de tekst aan dit onderwerp gewijd. De bosbouwers uit die periode erkenden dat zij aan de geschiedenis behoefte hadden.

Wij zijn thans echter wat onachtzaam in dit opzicht, wij denken de geschiedenis niet nodig te hebben. We maken hem op een bijzonder onstuimige wijze dagelijks zelf wel even aan de lopende band. Daarbij zijn wij als de blindenstoet van Pieter Bruegel die, de eerste blinde volgend, zich dreigt te gaan verdrinken.

Daarom verzoeken wij al diegenen die daartoe de gelegenheid hebben eens om te kijken naar wat zijzelf of hun voorgangers deden op het gebied van bos- en landschapsbouw. Als voorbeeld vindt u in deze aflevering een tweetal bijdragen. De schrijver over Middachten is geen onbekende op het pad van de bos- en landschapsgeschiedenis. Wij hopen dat hij u kan inspireren ook in het verleden te tasten al was het alleen maar om ons te helpen bij het leiden van de blinden in ons midden.